

og Stier i Charlottenlund Skov og Søgersborg Dyrehave, maa Diemedet være at konstatere, at Ministeren ikke maa afspærre nogen Sti uden Rigsdagens Samtykke. Uagtet det egentlig hører hen under § 24, maa jeg dog i Anledning af § 2, hvormed det staa i en vis Forbindelse, nævne Kronborg Amtstue. Dette Punkt blev allerede paataalt af den høitcerede Finantsminister igaar, men jeg vil tillade mig at frembrage det igjen, fordi det forekommer mig, at den ærede Læser idag med Hensyn til dette gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse. Dersom jeg ikke har misforstaaet ham, havde han opfattet det, som om Spørgsmaalet dreiede sig om, hvorvidt det var tilladeligt eller ikke, at der skulde være to Amtstuer i Frederiksborn Amt, hvorvidt det var tilladeligt eller ikke at konstituere en Embedsmand som Amtsforsvalter i det ledige Embede. Men det er virkelig ikke Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er, hvorvidt det er tilladeligt ved en Post paa Finantsloven at nedsette en Embedsmands ved særlig Lov fastsatte Løn. Jeg maa tillade mig at nævne et Exempel endnu, da det forekommer mig at være ganske karakteristisk. I Betænkningens Nr. 67 til § 17 misbilliger Udvalget, at Krigs- og Marineministeren har afskediget 10 Officerer, som ikke ere faldne for Ulberågrændsen. Da det ikke er ganske klart, hvorledes Udvalget vil forhindre, at en Officer, forinden han naaer Aldersgrændsen, bliver svagelig eller paa anden Maade udygtig til Militærtjenesten, saa kan man let falde paa at tro, at Hensigten var, at Udvalget vilde forbeholde sig selv Retten til i ethvert enkelt Tilfælde at afsjøre, hvorvidt en Officer endnu er i Besiddelse af legemlige og andre for Militærtjenesten nødvendige Egenskaber. Men jeg for mit Bedkommende maa meget betvivle, at Udvalget har Evne til at dømme i denne Sag, og lige saa meget skulde jeg betvivle Muligheden af at finde en Minister — man tage ham fra hvilket Parti, man vil — som vil finde sig i en saadan Kontrol. Det ligger i Sagens Natur, at det ofte kan være vanskeligt for et Ministerium at værges sig mod Overgreb, og uden Bistand fra et af Thingene er det umuligt. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale, at Landstthinget energisk og kraftig støtter Ministeriet i dets Modstand herimod. Men naar jeg udtaler dette, ønsker jeg strax at bekjende, at Hensynet til Ministeriet ikke for mig er det Vigtigste; det Vigtigste for mig er Hensynet til selve Landstthinget og Ønsket om for Landstthinget at hævde den Ret og Indflydelse paa Finantsloven, som Grundloven hjemler det. Landstthinget har ofte nok og maa ofte for ofte vrist sig estergivende. Hvis det ogsaa nu giver efter, vil det i en meget væsentlig Grad svække sin egen Stilling og Anseelse, og dette vil kunne have uberegnelige Følger for Fremtiden, hvilket jeg ikke her skal indlade mig paa. Et er klart for mig: Hvis de Be-

stræbelser lykkes, som sigte til at berøve Landstthinget dets grundlovmæssige Indflydelse paa Finantsloven, saa er dermed vor Forfatning, saaledes som jeg opfatter den efter Grundlovens Aand og Bogstav, brudt. Jeg vil derfor gjentage min Opfordring til det høie Thing at staa fast paa sin Ret. Men naar jeg siger dette, er det naturligvis ikke Meningen derved at opfordre til at vise sig stivindet i Bagateller, tværtimod, det vilde efter min Mening snarere være Tegn paa Svaghed end paa Styrke. Vi bør behandle ethvert Spørgsmaal efter vor bedste Overbevisning og med Hensyn til Spørgsmaalet selv. — Jeg maa tillade mig en enkelt Bemærkning lige over for det ærede Medlem fra 3die Kreds (S. Andersen). Han opfordrede igaar til Overenskomst og til Estergivenhed. Jeg skulde være meget villig til at vise Imødekommen og Estergivenhed, dersom jeg troede, at det kunde føre til Noget. Men vi have jo det Særlynde, at, medens det ærede Medlem her opfordrer til Overenskomst og Imødekommen, saa tale hans Meningsfæller i det andet Thing — thi jeg gjør vel ikke det ærede Medlem uret i at henregne ham til det Parti, som danner Flertallet i det andet Thing — i en ganske anden Tone. Det kunde maa ske ligge deri, at, medens det Parti derinde er saa godt som eneraadende, er det her i deideret Minoritet, og at det derfor kunde være meget behageligt, om Landstthinget vilde vise Estergivenhed, medens der ingen Grund er for Folkethinget til at gjøre det Samme. Til Forsvar for denne Utring vil jeg tillade mig at citere en af de Udtalelser, hvormed Forhandlingerne i Folkethinget bleve sluttede. Der blev sagt omtrent saaledes: „Landstthinget vil naturligvis igjen optage Regjeringens Forslag paa Finantsloven; men den Finantslov, som vil endelig blive vedtaget, det er den, som Folkethinget nu har vedtaget“. Saa længe Folkethinget staaar paa det Standpunkt, vil Estergivenhed fra vor Side ikke være Besindighed, men utilgivelig Svaghed.

Jessen: Den ærede Landstthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) begyndte sit Foredrag med en Bemærkning, som jeg fandt, var overordentlig rigtig, idet det ærede Medlem hittede, at det andet Thing skulde have betænkt og skulde have taget under Overveelse, og at vi bør tage under Overveelse, hvad der indeholdes i Grundlovens § 49. Jeg antager, at dette ogsaa maa gjælde § 25 og andre Paragrafer, og at man tillige maa tage under Overveelse, at der mangler en Paragraf, om jeg saa maa sige, i vor Forfatning, idet vi ikke have noget forfatningsmæssigt Middel til, naar hvert Thing vedtager sit forskellige Finantslovsforslag, at tilveiebringe en Finantslov. Naar en saadan Mistilstand indtræder, kan det ikke behøves Noget, at § 25 bringes i Anvendelse. Jeg tror, at det havde været meget